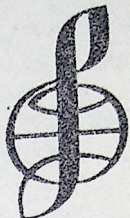

XXII Международен фестивал „Мартенски музикални дни“

АПЛОДИСМЕНТИ ЗА БЕРЛИНСКИЯ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР

Берлинският симфоничен оркестър гостува на фестивала „Мартенски музикални дни“ за първи път през 1971 година със своя дългогодишен главен художествен ръководител проф. Курт Зандерлинг. Поел ръководството му през 1960 година, той допринесе със своите изключителни педагогически и артистични качества за бързото постигане на висок професионализъм и международно признание на най-големите европейски подиуми, а също така и в Япония.

От пет години ръководството на оркестъра е възложено на диригентите Гюнтер Хербиг и Ханс-Петер Франк.

На 17 март оркестърът под диригентството на Франк изнесе единствения си концерт на фестивала с една програма, комбинираща от

предвидените за двата му концерта творби и включващата Моцартовата сол-минорна Симфония № 40, Концерта за фогот от Моцарт и Симфония № 4 от Брамс. За голямо съжаление на фестивалната публика, по причини от метеорологическо естество, първият концерт не се състоя. Но слушателите, излязали до последен предел залата и мнозина от тях останали правни до края, имаха удоволствието да се насладят на изкуството на един действително европейски оркестър.

Оркестърът притежава богата звукова палитра, основа на която са както хубавият професионален инструментариум (нерешен проблем за българските оркестри!), така и единият „агресивен“, малко твърд, но пълнонасителен маниер на звуковозвличане, ха-

рактерен за американските и някои немски оркестри. И ако това се отнася предимно за бързите части на Моцартовите творби, то изненадващо контрастно, много лирично, нежно, проансцирано прозвучаха бавните части, особено при съпровода на великолепния фоготист, като интензитета на тона в „динамисмо“ се съхраняваше докрай.

Случайки всъщност изпълнение на тази така „изключителна“ за самия Моцарт „романтична“ симфония, би могло да се възразява безкрайно от една или друга противоположни гледни точки. Струва ми се, че Ханс-Петер Франк предпочете повече драматичното изживяване или възторга пред въгъбената лична мечтателност и ни представи една „бетховенизирана“ сол-минорна симфония. (Защо на концерта беше обявена дру-

гата — № 25, а беше изпълнена тази, е въпрос, който вероятно ще остане без отговор и на следващи фестивали, но публиката явно не беше разочарована).

Великолепно впечатление остави младият фоготист Райнер Луфт. Носител на няколко международни конкурсни отличия, солист на „Коминев опер“ и на Берлинския симфоничен оркестър, концертиращ артист в ГДР и в чужбина, той има изрядна статкна техника, съчетана с музикалност, интелигентност и чуде-

сен инструмент. Един „пеещ“ фогот, който принуди в бавната част целия оркестър да прецъпи своята „възторженост“ в най-финал юнаиси на лиричното изживяване.

Четвъртата симфония на Брамс даде на Ханс-Петер Франк възможността изцяло да прояви своята романтична диригентска същност. Вместо да съпоставя и изтъква контрастите между отделните части, той ги подчини на единна, предварително замислена и проведена докрай възходяща градация на звуковия и музикално-драматичен интензитет.

Може би затова в първата част беше някак си стеснена горната граница на звуковата мощ, във втората бяха потърсени и изтъкнати по-мрачните звучности, третата прозвуча много отзивисто — по-скоро марш, отколкото

сърце. Но в Паскалната гъвкавите темпи, изрядно изработената средна група вариации и постигането на максималната звукова мощ на оркестъра без форсиране я превърнаха в драматургичен център на формата.

Искам специално да отбележа способността на Ханс-Петер Франк да различава дяловите на симфоничната форма, да се ръководи не от тактовите черти и авторските ремарки, а да ги преосмисля, да чувствава и борави със самата звукова материя, качества, които доказват, че е диригент със съвременна, а не традиционна мисъл.

Що се отнася до музикантите, съставящи оркестъра, не мога да не отбележа възходните кларинети и фоготисти (първи фогот свири самият Райнер Луфт), тромпетистите и първия флейтист, тимпаниста, ниския шрайх — виоли, чели, особено контрабас (колко е важно една група да има възможността да свири на еднакви и хубави инструменти).

Възторжената и благодарна публика награди Берлинския симфоничен оркестър с продължителни аплодисменти и предизвика изпълнението на Симфоничната поема „Финландия“ от Ян Сибелус, в която оркестърът демонстрира и една блестяща компактна медна група.

В заключение бих искал да отпразна към организаторите на „Мартенски музикални дни“ настоящето пожелание гостуването на такива оркестри да се превърне в ежедневие на фестивала, което е напълно необходимо за русенската общественост и публиката.

Веселин БАИЧЕВ